

[Jens Møller.]

med rette eller urette mener, at når man er tilbageholdende med lønnen, så betyder det større profit, som man siger, altså større fortjeneste for indehaverne af erhvervsvirksomhederne.

Til dette skal siges, at det er nødvendigt med en vis rimelig indtjening for virksomhederne, for ellers er der ganske enkelt ingen mulighed for de investeringer i bygninger, maskiner osv., der skal til for at skabe nye arbejdspladser og dermed bedre beskæftigelse. Men selv om det er rigtigt, så må vi vel sige, at man trods alt godt kan forstå denne tilbageholdenhed, dette, at lønmodtagerne har denne tanke, at vi giver, og så bliver det de andre, der får. Derfor mener vi i kristeligt folkeparti, at der må sættes noget ind på dette område, og her kan vi anbefale vores forslag til det, vi kalder lønmodtagerens medengagement. Det er nemlig en metode, hvorefter lønmodtagerne, der ofte føler sig, skal vi sige som modarbejdere, for alvor kan blive medarbejdere, så den kamp, det modsætningsforhold mellem lønmodtagere og erhvervsdrivende, der i dag ofte består, kan blive fjernet, sådan at man virkelig kan komme til at arbejde sammen til fælles gavn. Dette forslag om lønmodtagernes medengagement betyder nemlig, at de ansatte får medindflydelse, medejerskab, del i udbyttet og medansvar for den virksomhed, hvor de arbejder. Det er et forslag, der er udformet på en sådan måde, at vi tror, det kan blive til gavn for alle parter, og derfor behøver man ikke tvinge det ned over nogen, man kan gøre det frivilligt. Vi skal blot skaffe lovgrundlaget for, at det kan lade sig gøre, så vil det hurtigt komme af sig selv.

Men indtil da betyder indkomstpolitik altså tilbageholdenhed med indkomststigninger, helst nulindkomststigninger for alle grupper i samfundet.

Det andet store problem, vi står over for, er betalingsbalanceunderskuddet. Det kan skyldes forskellige ting. Det kan skyldes et for stort forbrug, og for så vidt det gør det, ja, så må vi jo sige, at så er det rigtigt, at vi her trækker veksler på fremtiden. Men det kan også betyde, at investeringerne igen er kommet i gang i erhvervslivet, at man foretager en lageropbygning af råvarer, af halvfabrikata osv., og så må vi jo sige, det er no-

get, der er med til at føre os frem mod en bedre fremtid. Hvis vi optager lån til det første, altså til et udvidet forbrug, så er det uforsvarligt. Hvis vi optager lån til det sidste, til investeringer, ja, så er det i virkeligheden fornuftigt.

Hvordan kommer vi nu over alle disse vanskeligheder? Jeg har nævnt nogle af tingene, en indkomstpolitisk nulløsning, men også andre ting kan komme ind: stadig fortsættelse af forsøgene på at spare på energien, olien især, genbrugsarbejde og den slags ting, afskaffelse af unødvendige offentlige udgifter, hvor vi kan finde dem, og en lettelse af indkomstbeskatningen.

Det er vigtigt, at vi meget snart kommer til et resultat. Det er vigtigt, at det meget snart bliver klart, at vi kan nå et resultat, for kun på den måde kan vi styrke den tillid, der er så vigtig, både tilliden herhjemme til, at det kan betale sig at investere og udvide, men også tilliden ude i det fremmede, så Danmark kan bevare og udbygge sin kreditværdighed. Kun på den måde vil vi kunne komme over den vanskelige overgangstid med skindet på næsen.

Hr. Stetter sagde i sit indlæg, at septemberforliget var utilstrækkeligt. Jeg ved ikke, hvad hr. Stetter mener med utilstrækkeligt. Dette ord kan jo forstås på forskellig måde. Hvis han dermed mener, at det ikke var godt nok, ja, så kan jeg ikke tilslutte mig hans udtalelse. Hvis han derimod mener, at det måske skal suppleres med noget mere, ja, så kan vi da tale om det. Det er da muligt, at vi skal have flere ting med ind i det.

Økonomiministeren har for nogen tid siden sagt, at arbejdsløsheden kan afskaffes. Personlig er jeg tilbøjelig til at give ham ret. Hvis vi griber sagen rigtigt an, hvis vi får en bedre fordeling af det arbejde, der er til rådighed, f. eks. derigennem at der gives større muligheder for, at den ene af forældrene kan blive hjemme og passe børnene, medens de er små — så fylder de jo ikke op på arbejdsmarkedet så længe. Men hvis det skal ske på en sådan måde, at det samtidig løser vort betalingsbalanceproblem, ja, så må det nok i den nuværende situation først og fremmest ske på den måde, jeg har nævnt ovenfor, altså ved en indkomstpolitisk nulløsning, energibesparelser og genbrug, offentlige besparelser og en indkomstskattelettelse. Hvis det lykkes at få disse